

**ISTEN
KIJELENTI MAGÁT**

Joachim Langhammer

EVANGÉLIUMI KIADÓ

A könyv eredeti címe és kiadója:
Die Offenbarung Gottes im Heiligen Geist
Evangeliums-Mission, Bad Salzuflen, Germany

Német kiadás
© 2004 by Joachim Langhammer

Magyar kiadás
© 2006 Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió

ISBN 963 7369 35 X

A magyarországi jogok tulajdonosa és a kiadásért felel
az Evangéliumi Kiadó és Iratmisszió
1066 Budapest, Ó utca 16.
Felelős szerkesztő: Vohmann Péter

TARTALOM

Bevezetés	5
1. fejezet: Isten a Szent Szellem által jelenti ki magát	7
2. fejezet: A Szent Szellem teljesen eggyé tesz bennünket Krisztussal ...	12
3. fejezet: A Szent Szellem egy személyiség	17
4. fejezet: A Szellem egysége Isten Fiában	21
5. fejezet: A Szent Szellem műve	30
6. fejezet: A Szent Szellem a mennyei Kérő	41
7. fejezet: Bűn a Szent Szellem ellen?	51
8. fejezet: A szív konoksága és megkeményedése	61
9. fejezet: A Szent Szellem helye Isten üdvtervében	81
10. fejezet: A Szent Szellem életre kelt	91

* * *

BEVEZETÉS

Ebben a rövid tanulmányban nem lehet részletes tanítást kifejteni a Szent Szellemmel kapcsolatban. Itt sokkal inkább az a cél, hogy kiemeljük azt a döntő igazságot, mely szerint Isten a Szent Szellem által is kijelentette magát az egész emberiségnek. Mivel az ismeretek hiánya igen nagy, és a hamis tanítások a Szent Szellemmel és munkájával kapcsolatban egyre szélesebb körben terjednek, szükségesnek láttuk, hogy feltárjunk néhány alapvető igazságot, amelyet Isten kijelentett önmagáról a Szent Szellem által.

Az, hogy Isten a Szent Szellem által is kijelentette magát nekünk embereknek, a Szentírás sok helye alapján egyértelműen kiderül. E téma bevezetését az 1Korintus 2,10-12 alapján fogalmazzuk meg:

„Nekünk pedig kinyilatkoztatta Isten a Szellem által; mert a Szellem mindent megvizsgál, még Isten mélységeit is. Mert ki ismerheti meg az emberek közül azt, ami az emberben van? Egyedül az emberi szellem, amely benne lakik. Ugyanígy azt sem ismerheti senki, ami Istenben van, csak Isten Szelleme. Mi pedig nem a világ szellemét kaptuk, hanem az Istenből való Szellemet, hogy megismerjük mindazt, amit Isten ajándékozott nekünk.”

Ezek a versek megmutatják, hogy Isten csak a Szent Szellem által jelentheti ki magát a világnak. Felületesen szemlélve, Pál apostol itt arról beszél, hogyan ismerteti meg magát Isten a *hívőkkel*. Azonban Isten kijelentésének ez az isteni elve – amely a Szent Szellem által történik – *minden* ember számára érvényes, mert semmilyen más lehetősége nincs az örök és láthatatlan Istennek arra, hogy találkozzon az emberiséggel. S mivel ennek a kijelentésnek a során nem kevesebbről van szó, mint Isten legbensőbb lényéről, csak Isten Szellemének van arra lehetősége, hogy ezt elvégezze, mert egyedül csak a Szent Szellem vizsgálja Isten mélységeit, és tud az őszintén Istent kereső embernek valódi és igazi istenismeretet közvetíteni. Isten lényének a legbensőbb részét a Szent Szellem az által jelenti ki, hogy az embernek betekintést enged Isten szívébe, és megmutatja neki a Teremtő szeretetét és kegyelmét.

Annak különös jelentőségét, amit Isten önmagáról a Szent Szellem által kijelent, még világosabban megismerjük, ha tekintetünket néhány más isteni kijelentésre is ráirányítjuk:

A teremtés során látjuk a Teremtő hatalmas művét, és megismerjük Őt a

maga teljhatalmában és végtelen nagyságában. Mindazonáltal, itt csak az *Ő művét* látjuk – Őt magát azonban ezáltal még nem ismerjük meg.

A **lelkiismeret által** szól Isten az emberekhez, inti és bünteti őket, és azt munkálja, hogy gondoljanak Istenre, és keressék Őt. Magának Istennek a legbensőbb lénye azonban ez által sem kerül kijelentésre az emberek számára.

A **Szentírásban** jelenti ki Isten legvilágosabban az *Ő* személyét és az emberekhez fűződő viszonyát. A Biblia 66 könyvében kijelentésre kerül számkra Isten teljes üdvterve (Csel 20,27). Ez azt jelenti, hogy a Szentírás nélkül senki sem ismerheti meg igazán Istent, ami különösen is világossá teszi, valójában milyen fontos Isten kijelentése a Szent Szellem által. Mert csak Isten Szent Szelleme tanít minket a Biblia megértésére. Egy istentelen ember, ill. egy ateista, aki nem kapta meg a Szent Szellemet, pontosan ezért nem érti a Bibliát, mivel még nem fordult őszinte bűnbánattal és teljes hittel Istenhez!

Fiában, Jézus Krisztusban Isten az *Ő* szeretetének és kegyelmének legnagyobb bizonyítékát adja nekünk. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy az *ő* egyszülött Fiát (a keresztre) adta nekünk, hogy akik hisznek benne, el ne vesszenek, hanem örök életük legyen” (Jn 3,16). Az emberiség legnagyobb része azonban Isten Fiát és az *Ő* csodálatos megváltó művét éppen azért nem ismeri meg, mert nem engedi, hogy a Szent Szellem által megvilágosodjon! Ez az Isten Szelleme által történő megvilágosodás ugyanis megint csak akkor történik, amikor az emberek őszinte megbánással elfordulnak a bűn sötéttségétől, és teljesen odafordulnak Istenhez (vö. Csel 26,18).

Isten kijelentése a Szent Szellem által végül is érthetővé teszi, milyen végtelenül fontos nekünk embereknek, hogy Isten megismertesse magát velünk ezen az úton. Ugyanis csak mint olyanoknak, akiket a Szent Szellem megvilágosított, lehetséges egyáltalán az egész teremtésnek, mint a Teremtő tökéletes művének megismerése és elismerése (Zsid 11,3), valamint Istennek ezért az *Őt* megillető tisztelet megadása (Jel 4,9-11; 5,13-14). Ugyanígy, csak a Szent Szellem tudja a lelkiismeretünket megvilágosítani, és tanúskodni arról (Róm 9,1), *hogy* létezik egy élő Isten, *hogy* mi mindnyájan elveszettek vagyunk, és *hogy* ezért szükségünk van egy Üdvözítőre, aki megment bennünket a biztos pusztulástól és megváltja az életünket. A Bibliát, Isten Igéjét is csak azért értjük, mert a minket megvilágosító Szent Szellem inspirálta az egész Szentírást (2Tim 3,16; 2Pt 1,20-21). Luther Márton ezt mondja ezzel kapcsolatban: „**Az Isten Igéje az a kocsi, amelyen a Szent Szellem végigkocsikázik!**” Bárcsak sokan meglátnák a következő fejtegetések során Istennek önmagáról, a Szent Szellem által adott kijelentéseit, és azok gazdag áldássá válnának!

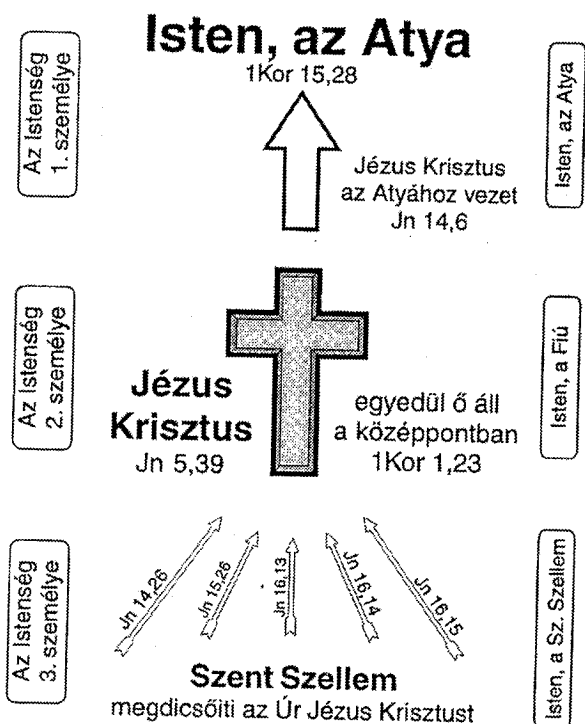
1. FEJEZET ISTEN A SZENT SZELLEM ÁLTAL JELENTI KI MAGÁT

„És amikor (a Szent Szellem) eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet. A bűn az, hogy nem hisznek énbenem; az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem; az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett” (Jn 16,8-11).

Figyeljünk arra ebben az Igében, hogy a Szent Szellem a *világban* munkálkodik. A Szent Szellem összeköttetésbe lép a világgal, és büntet, és rábizonyítja az istentelenekekre, hogy bűnösök és elveszettek. Az emberek csak a Szent Szellem megvilágosító hatása által tudják felismerni, hogy valóban elveszett bűnösök. Mivel a Szent Szellem az Atyával és a Fiúval teljesen egyenlő, Isten lénye is teljességgel benne lakik. Isten lénye azonban abszolút szentség. Isten szentségének ez a lénye leplezi le a Szent Szellem által a bűnösöket, az elveszetteket, és mutatja meg e világ embereinek, milyen szent az Isten, és ők maguk milyen elveszettek.

A Szent Szellem *mindig (!)* Isten Igéjével egybehangzóan működik. Mint-hogy Isten Igéjét (a 2Pt 1,21 és a 2Tim 3,16 szerint) Isten Szent Szelleme inspirálta, azaz ihlette, a Biblia tartalmi lényege is szent és örök, mint Isten maga. Ha most az ember hallja az evangélium üzenetét, vagy olvassa a Bibliában, akkor leleplezi Isten Szent Szelleme, amikor megmutatja neki, hogy elveszett bűnös. A Szent Szellem mindig Isten Igéje által munkálkodik. Még ha az elveszett ember kezében soha nem is volt Biblia, és még soha nem hallott Jézus Krisztus evangéliumáról, ennek ellenére a Szent Szellem munkálkodik a lelkiismeretén keresztül. Isten ugyanis a teremtésben és a lelkiismeretben adta az egész emberiségnek a két alapvető isteni kijelentést, általa beszél a Szent Szellem, leplezi le és bünteti a világot.

Az 1. ábra mutatja be a következő oldalakon azt a normális folyamatot, ahogyan a Szent Szellem a János 16,7-15 szerint leleplezi a világot. A Szent Szellem a Szentháromság Isten harmadik személye, és elvezet a Fiúhoz, a Szentháromság Isten második személyéhez. A Fiú pedig elvezet az isteni Szentháromság első személyéhez, az Atyához. A Szent Szellem mindig Krisztust teszi nagygyá, Krisztus pedig mindig az Atyához vezet.

1. ábra: A szent és örök Isten olyan dicsőséges és megközelíthetetlen, hogy csak a Fiú tud bennünket elvezetni hozzá a Golgotán elvégzett megváltó műve által. Ezért írja Pál az 1Kor 1,23-ban: „Mi a megfeszített Krisztust hirdetjük!” Ez azt jelenti, hogy egyedül a megfeszített és feltámadt Isten Fia az út a mennyi Atyához. Ezért, mint aki az egyetlen Megváltó, Ő az üdvözülés egyetlen lehetséges eszköze a szent Isten és a bűnös ember között.

Az Úr Jézus Krisztus áll Isten bibliai üdvkijelentésének középpontjában. Egyedül Ő tud megváltani és a mennyi Atyához vezetni bennünket. Ezért ezt mondja önmagáról: „Én vagyok az út, az igazság és az élet, senki sem jöhet az Atyához, csak énáltalam!” (Jn 14,6). Emiatt állítja a Szent Szellem mindig Krisztust a középpontba, leleplezi a bűnösöket, és elvezeti őket Őhozzá (1Jn 16,8).

A Szent Szellem az isteni Szentháromság harmadik személye. A Szent Szellem mindazonáltal a háttérbe lép, és egyedül Jézus Krisztust, a Megfeszítettet teszi naggyá és dicsőségessé. A Szent Szellem végzi el a fő feladatot a bűnösök leleplezésében. Kívülről hat az elveszettek szívére, a bűnök valóságos beismerésével ajándékozza meg őket, és azt munkálja ki bennük, hogy az Úr Jézus Krisztust mint URUKAT és Üdvözítőjüket tudják felismerni.

Ahogy ennek a fejezetnek a kezdetén láttuk, a János 16,7-11 szerint, Isten a Szent Szellem által jelenti ki magát az elveszett világnak. Istennek ez a kijelentése a Szent Szellem által felületesen nézve ellentmondásnak látszik az 1Korintus egyik igeversevel, ahol ez olvasható:

„A nem szellemi ember pedig nem fogadja el az Isten Szellemének dolgait, mert ezeket bolondságnak tekinti, sőt megismerni sem képes: mert csak szellemi módon lehet azokat megítélni” (1Kor 2,14).

Hogyan lehet a Bibliának ezt a két központi kijelentését összhangba hozni, amikor pedig nyilvánvaló ellentmondásban vannak egymással?

Egy dolognak világosnak kell lennie számunkra: Isten a Szent Szellem által is kijelenti magát. A világ azonban nem fogadja el Isten kijelentését sem a teremtésben, sem a lelkiismeretben, sem a Bibliában, sem pedig Jézus Krisztus keresztyében. Az emberek megkeményedtek a bűn miatt, nem tudják és nem akarják felismerni Istent. Ezért mondja János is:

„És amikor eljön, leleplezi a világ előtt, hogy mi a bűn, mi az igazság és mi az ítélet” (Jn 16,8).

A „rábizonyít, leleplez” helyett Luther (a német fordításában) a drasztikus „büntet” kifejezést használja. Ebben a szóban elrejtve benne van Isten ítélete, ha az emberek az Úrnak, a Szent Szellem által való beszédét nem fogadják el. Mindhárom kijelentés az ítélet szava, tehát nemcsak az ítélettel való fenyegetés szava, hanem isteni és örök valóságok.

1. „A bűn az, hogy nem hisznek énbennem”

Hangsúlyozni kell ezzel kapcsolatban, hogy „a bűn az” nemcsak valamilyen bűnokról szól, hanem minden bűnök bűnéről, hogy az emberek nem akarnak hinni az Úr Jézus Krisztusban. Hiszen az utolsó kétezer esztendő egyháztörténete, különösen az úgynevezett „keresztény Nyugaton”, de szerte a világban is, bizonyítékot szolgáltat az Úr kijelentésére, hogy nem hisznek Őbenne. Különösen a reformáció országában, a keresztény Németországban olymértékben elharapózott az istentelenség és a krisztusellenesség, hogy Jézus Krisztusnak ez a kijelentése, ma szörnyű beteljesedésre talál: *nem hisznek Őbenne, nem akarnak semmit sem tudni róla.* Ez a legtöbb ember bűne – akkor és ma is –, ebből *a bűnből* ered aztán minden más bűn is.

2. „Az igazság az, hogy én az Atyához megyek, és többé nem láttok engem”

Urunkat mennybemenetele óta senki nem látta többé. A Zsidók 7,26 szerint magasabbra jutott az egeknél, a Zsidók 9,24-26 szerint a mennybe ment, hogy megjelenjen Isten színe előtt értünk, ahol mint örök főpap könyörög az Ő Gyülekezetéért. A mennyben Krisztus a főpapi tisztsége szerint munkálkodik, és a világ számára teljesen láthatatlan. Igen, a hitetlenek és istentelenek számára olyan láthatatlan, hogy teli torokkal kiabálnak: Isten halott! Bár a hívők és újjászületettek hit által látják Őt (Ef 1,15-19), de az ő számukra is láthatatlan a felemeltetett Úr és Király (1Pt 1,6-9; Róm 8,23-25; 2Kor 5,6-7). Az örök és dicsőséges Isten Fiának a hívők számára is láthatatlannak *kell* lennie és maradnia, mert bűnös és elbukott, halálraítélt testtel rendelkeznek (Róm 8,10; 7,24). Bűnös és halandó szemükkel nem láthatják azt, aki bűn nélküli és láthatatlan. Ez teljesen kizárt! És ezt az igazságot a János 16,10 szerint a Szent Szellem különösen tanúsítja. Aki valóban a Szent Szellem vezetése alatt él, az a 2Korintus 5,7 szerint hitben, és nem látásban él.

Aki azt állítja, hogy látta Krisztust, vagy hogy Krisztus megjelent neki, vagy átélt egy jelenést a túlvilágról, az hazug és tévtanító, és eltérít a igazi Főtől, Jézus Krisztustól (Kol 2,18-19). Egy ilyen valakiben egy másik (idegen) szellem lakik (2Kor 11,4), nem pedig a Szent Szellem. A Szent Szellem ugyanis a János 16,14-15 szerint Krisztushoz vezet bennünket, és az Úr Jézus Krisztust dicsőíti és magasztatja. Ezt az 1. ábra meggyőzően ábrázolja.

3. „Az ítélet pedig az, hogy e világ fejedelme megítéltetett”

Figyeljünk, hogy pontosan mit mond: „megítéltetett”. Az ördög megítéltetett! Isten Fia a keresztre felszögezett lábaival szétzúzta a Sátán fejét. Az ördög egy legyőzött ellenség, és örökre az is marad. Ezzel a hatalmas üdvöselkedéssel leleplezi a Szent Szellem a világot. Ez pedig az evangélium világos és kompromisszumok nélküli hirdetése által történik. A hallgatóknak egyértelműen és meggyőzően hirdetik Jézus Krisztus győzelme a bűn, a halál és az ördög felett. Ha mint hallgatók hisznek az evangélium e csodálatos üzenetének, belsőleg szabadok az ördög igényétől és kötelékeitől, minthogy az ördög egy legyőzött ellenség. Egyetlen embert sem tarthat már fogva. Krisztusban van szabadítás számunkra, az Ő vére által (Kol 1,14; Ef 1,7). Ő azért jelent meg, hogy az ördög munkáit lerontsa (1Jn 3,8). A Kol 2,15 szerint a Sátánt és démoni seregét megszegyenítette és teljesen lefegyverezte, akkor az ördög hogyan tarthat még embereket a hatalmában? Az ördög nem tudja ezt megten-

ni, de az emberek, Jézus Krisztusnak a kereszten véghezvitt, hatalmas szabadító műve ellenére (1Móz 3,15), szabad akaratukból megmaradnak a gonosztevő, „a régi kígyó” mellett. Ezért leplezi le a Szent Szellem a világot! Hiszen a Szent Szellem leleplezése ebben az ítéletes üzenetben áll, hogy az emberek szabadok, odajöhetnek Istenhez, elfogadhatják Jézus Krisztust – és ennek ellenére, szabad akaratukból az ördög mellett maradnak, és örökre elvesznek. Ez által válik a Golgota csodálatos kegyelmi üzenete a bűnbánatra nem kész és konok emberek számára a Szent Szellem ítéletes üzenetévé. Ezért nem fog tudni egy ember sem az örökkévalóságban semmiféle mentséget felhozni Isten előtt. A Szent Szellem belsőleg mindenkit meggyőzött az evangélium halála által és Krisztushoz vezetett, de saját akaratukból a sötétségben maradtak, és ezért örök pusztulás lesz az osztályrészük. A kárhozatban Istennek kell tiszteletet adniuk, hogy Ő igaz és szent, ők maguk pedig kárhozatuk okozói, és ezért hordozniuk kell a teljes felelősséget. A Szent Szellem a megtérés előtt mindig kívülről hat a világ embereinek a szívére. Küzd értük, kopogtat a szívkön, és inti a lelkiismeretüket. Abban a pillanatban, amikor az ember elkezd bűnbánatot tartani, és megnyitja a szívét Krisztusnak, a Szent Szellem bevonul annak az embernek a szívébe, és lakozást vesz benne. Előtte, Jézus Krisztus vére megtisztítja a bűnös embert, azután megtelik Isten Szent Szellemevel, és újjászületik örök és el nem múló életre!

2. FEJEZET

A SZENT SZELLEM TELJESEN EGGYÉ TESZ
BENNÜNKET KRISZTUSSAL

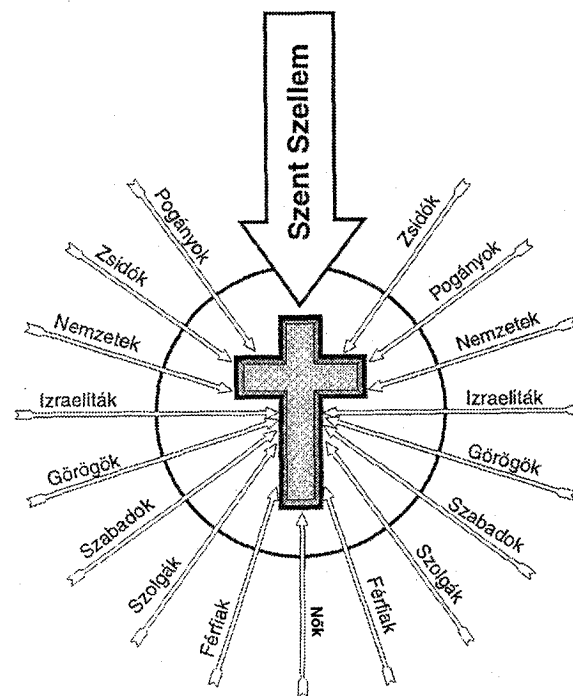
Az eddigi fejtegetésekből érthetővé vált a Szentírás alapján, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által teljes összhangban történik az isteni Szentháromsággal. A Szent Szellem egyes-egyedül a megfeszített Krisztust dicsőíti, Isten örökkévaló Fiát. Az Úr Jézus Krisztus pedig az egyetlen a mennyben és a Földön, aki minket az Atyához vezet. Más útja a megváltásnak nem létezik.

Láttuk ezenkívül, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által mindig úgy történik, hogy Isten Szelleme az Úr Jézus Krisztust állítja a középpontba, mint aki az egyetlen Megváltó és Szabadító. A Szent Szellem munkálkodásának a még meg nem váltott emberek irányában csak ez az egy célja van. A Szent Szellem megvilágosítja a bűnös embert elveszett voltáról, és ugyanakkor megmutatja neki a tökéletes megváltást Jézus Krisztus, a világ Üdvözítője által.

Ezzel kapcsolatban az 1Korintus 12,12-13 értelmében, pontosan szemügyre kell venni, hogy a Szent Szellem a bűnbánatra kész bűnöst nemcsak Jézushoz vezet, hanem a kegyelemben részesült bűnöst a *kereszttség által belekereszteli a Krisztus Testébe*, és így teljesen eggyé teszi Krisztussal:

„Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök (pogányok), akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,12-13).

Tehát Isten kijelentése a Szent Szellem által nemcsak olyan valami, ami *előttünk és velünk* történik. A Szent Szellem által Krisztussal teljesen eggyé leszünk, mivel Ő a Fő, és nekünk szabad a Test tagjainak lennünk. A 2. ábra célja ennek a belső folyamatnak a bemutatása. Pünkösdkor eljött a Szent Szellem lángnyelvekkel és szelek zúgásával a mennyekből, és megtelt Szent Szellemmel az első 120 tanítvány (Csel 2,1-13). Péter pünkösdi prédikációja nyomán további 3000 ember tért meg Krisztushoz és kapott Szent Szellemet. A Szent Szellem adománya által, ez az első 120 és ez az első 3000 tanítvány belekereszteltetett a Krisztus Testébe, és ezzel teljesen eggyé lett Krisztussal, és Krisztus által Istennel. Ez az eggyé létel a megfeszített Krisztus által történt. A golgotai kereszt ennek következtében szintén a középpontja minden üdvöseménynek. Mert a Megfeszítettben (!) található az örökké Szent Isten a bűnös és elveszett emberrel. Ezért csak a Megfeszített az egyetlen út Istenhez!

2. ábra:

Az ábra a Szent Szellem munkálkodását szemlélteti. A bűnbánatra kész bűnös Jézus Krisztus megváltó műve által elnyeri a bűnök bocsánatát, és belekereszteltetik a Szent Szellem által a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13). A Szent Szellem azonosítja a hívővé váló embert Jézus Krisztus megváltó művével a kereszten, ami által teljesen eggyé lesz Krisztussal. Bűne elvételét, és teljes megbocsátást nyer a Megváltó szenvedése és halála által.

A Krisztussal való eggyéválást azonban a Szent Szellem csak a kereszten munkálja! Ezért írja Pál a Római levélben, hogy mint hívők, Krisztussal keresztre feszítettünk, meghalunk és eltemetettünk (Róm 6,1-11). Az Efézusi levél azután megmutatja nekünk, hogy ugyanúgy feltámadunk Krisztussal, és a mennyi létbe, a mennyek világába ültetünk (Ef 2,6). Mivel ez a Krisztussal való eggyéválás azonban csak a Szent Szellem által történhet meg, ez áll a Római levélben: „Akiben nincs a Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9).

A nyilak az ábrán embereket szemléltetnek, akik Krisztusban hívőkké lettek, és ez által belekereszteltettek a Krisztus Testébe. A Cselekedetek 2-től kizárólag a megfeszített Krisztusról szól a prédikálás. Egyedül ebben van Isten ereje, amely bennünket, bűnösöket üdvözít (1Kor 1,18).

A megfeszített Krisztusról szóló evangélium hirdetése által a Szent Szellem kívülről hat az elveszett bűnösök szívére; megbünteti és leleplezi őket (Jn 16,8). A kegyelmet nyert bűnöst azonban Isten Szelleme teljesen eggyé teszi Krisztussal (1Kor 12,12-13). Tehát egy fokozatos előrehaladást ismerünk fel a Szent Szellem tevékenységében: először a bűnös *szívére* fejt ki hatását, azután a hívővé lett ember *szívében* végzi munkáját. A Szent Szellemnek ezt a tevékenységét jövendőli meg tanítványainak az Úr, földi életének utolsó éjszakáján e szavakkal:

„Ő (a Szent Szellem) engem fog dicsőíteni (magasztalni)!” (Jn 16,14)

A Szent Szellem tehát nem önmagát dicsőíti, soha sem állítja önmagát a középpontba! Ugyanígy egyáltalán semmikor sem állítja a Szent Szellem a szellemi ajándékokat a középpontba! A Szent Szellem egyedül csak az Úr Jézus Krisztust magasztalja. Ezért kereszteni be a kegyelmet nyert bűnöst a Krisztus Testébe. A Szent Szellemnek ez a fontos kegyelmi műve mindig a hitélet kezdetén történik. A Biblia e szavakkal írja le ezt a folyamatot: „a Szent Szellemmel kereszteni”, ill. „a Szent Szellemben kereszteni”. Az Újszövetségben összesen nyolcszor olvasunk erről a Szent Szellem által munkált eseményről. Egy-egy alkalommal a négy evangéliumban, kétszer a Cselekedetek könyvében, és egyszer a Római, valamint az 1. Korintusi levélben. Az evangéliumok és a Cselekedetek beszámolnak Keresztelő János megbízásáról, aki csak vízzel keresztelt a bűnbánatra. A Messiásról azonban azt olvassuk, hogy Ő Szent Szellemmel és tűzzel fog keresztelni. Ezáltal tehát ez a hat megnevezett igehely az evangéliumokban és a Cselekedetek könyvében a hatalmas pünkösdi eseményről beszél, amelynél az első emberek belekereszteltettek a Krisztus Testébe. A Római levél, valamint az 1. Korintusi levél is a pünkösdi eseményt arra visszatekintve mutatja meg, és felvilágosítják azokat, akik hívőkké lettek, hogy milyen egyszeri és hatalmas művet cselekedett velük Isten Szelleme a megtérésük órájában: a Szent Szellem által belekereszteltettek Krisztusba, és teljességgel eggyé lettek vele. És most Isten Szelleme által Krisztusban vannak!

Előretekintés a Szent Szellem művére, ahogyan a négy evangélium beszámol róla

1. „Én vízzel keresztelek titeket, hogy megtérjete, de aki utánam jön, erősebb nálam: arra sem vagyok méltó, hogy a saruját vigyem. Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket” (Mt 3,11).

2. „Én vízzel keresztelek meg titeket, ő pedig Szent Szellemmel fog megkeresztelni” (Mk 1,8).
3. „Én ugyan vízzel keresztelek titeket, de eljön az, aki erősebb nálam, és én még arra sem vagyok méltó, hogy saruja szíját megoldjam; Ő majd Szent Szellemmel és tűzzel keresztel titeket” (Lk 3,16).
4. „Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt. Így tett erről bizonyosságot János: 'Láttam, hogy a Szellem leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a szellemet leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szent Szellemmel keresztel. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia” (Jn 1,31-34).

Előretekintés a Szent Szellem művére, az Apostolok cselekedeteiről írott könyv szerint:

5. „Amikor együtt volt velük, megparancsolta nekik: 'Ne távozzatok el Jeruzsáleből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottátok tölem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nemsokára Szent Szellemmel kereszteltettek meg” (Csel 1,4-5).
6. „Amikor pedig elkezdtem beszélni, leszállt rájuk a Szent Szellem, ahogyan ránk is leszállt kezdetben. Ekkor eszembe jutott az Úr szava, aki így szólt: János vízzel keresztelt, de ti Szent Szellemmel fogtok megkereszteltetni” (Csel 11,15-16)

Visszatekintés a Szent Szellem művére és Pál apostol magyarázata

7. „Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk? A keresztség által ugyanis eltemettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjunk” (Róm 6,3-4).
8. „Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van, de a test valamennyi tagja, noha sokan vannak, mégis egy test, ugyanúgy a Krisztus is. Hiszen egy Szellem által mi is mindnyájan egy testté kereszteltettünk, akár zsidók, akár görögök, akár rabszolgák, akár szabadok, és mindnyájan egy Szellemmel itattattunk meg” (1Kor 12,12-13).

Ez a nyolc igehely egyértelműen és meggyőzően beszél a Szent Szellem munkálkodásáról a hívők szívében, akik Isten Szelleme által belekereszteltetnek Krisztusba. A Szent Szellem az Atyától és a Fiútól jön erre a földre, és teljességgel egyé teszi a hívőket az Atyával és a Fiúval. Ezért mondja az ÚR a János 14,20-ban:

„Azon a napon (pünkösdkor) megtudjátok, hogy én az Atyámban vagyok, ti énbennem, én pedig tibennetek.”

Tehát 164 alkalommal olvasható az Újszövetségben, hogy mi „Krisztusban” vagyunk. Milyen hatalmas művet visz végbe a Szent Szellem a hívőkben! Ez az egyetlen igazi és bibliai „szellemkereszttség”: Megtérésünk és újjászületésünk órájában belekereszteltetünk a Krisztus Testébe, és teljességgel egyé leszünk Krisztusban és Krisztussal!

A „szellemkereszttség” főnév nem olvasható egyetlen helyen sem az Újszövetségben. Mindig csak „a Szent Szellemmel keresztelni”, vagy „a Szent Szellemben keresztelni” megfogalmazással találkozunk. Ez mindig egyszer történik, a bűnös ember megtérésekor, és ezáltal a hitélet kezdetén.

A rajongók fokozatosságra vonatkozó tanítását, amelyik egy ember újjászületése után még egy további „szellemkereszttséget” követel, aminek bizonyos adományok hordozói, ill. szellemi felhatalmazottak kézrátétele által kell történnie, határozottan el kell utasítanunk. A Szentírás sehol sem beszél egy további „szellemkereszttségről”, mint ami előfeltétele a nyelveken szólás, prófétálás és más szellemi adományok (karizmák) megkapásának. Teljesen egyértelmű azonban Pál apostol felhívása: „Teljetek meg Szellemmel” (Ef 5,18), és részletesen leírja nekünk, hogyan történik ez a „Szellemmel teljes lét”, és milyen hatása van a hívők hétköznapijaira: a gyülekezetben, a házasságban, a családban és a hivatásbeli életben (Ef 5,18-tól 6,20-ig).

3. FEJEZET

A SZENT SZELLEM EGY SZEMÉLYISÉG

Sajnos a keresztyénségben elterjedt az a komoly tévedés, hogy a Szent Szellem egy „erő”. Ezzel kapcsolatban a Cselekedetek 1,8-ra hivatkoznak, ahol az Úr ezt mondta egykor a tanítványainak: „Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szent Szellem...”. A Szentírásnak erre a versre alapozott téves magyarázata sokakat hibás magatartásra indított a Szent Szellemmel kapcsolatban, és súlyos következményekkel járó tévtanítások kialakulását is elősegítette. A Szentírás egyértelműen tanítja, hogy a Szent Szellem isteni személyiséggel rendelkezik – éppen úgy, mint az Atya és a Fiú. Egyáltalán csak ezért dicsőítheti az Atyát és a Fiút.

Kezdetben teremtette az Atya személye, a Fiú személye és a Szent Szellem személye az ember személyét. Az ember tehát – a teremtést tekintve – olyan személyiség, mint Isten maga. A Biblia ezért az ember istenképűségéről is beszél, mivel Isten az embert a maga képére (nem kevesebbre) teremtette, mintegy társnak, akivel beszélhet:

„Akkor ezt mondta Isten: Alkossunk embert a képmásunkra, hozzánk hasonlóvá...” (1Móz 1,26).

„És megteremtette Isten az embert a maga képmására, Isten képmására teremtette, férfivá és nővé teremtette őket” (1Móz 1,27).

Emellett a Szent Szellem személye a híd az ember személyéhez, mert mint isteni személyiség, az embernek az Atya és a Fiú személyét jelenti ki. Ezért teljesen kizárt, hogy a Szent Szellem csak egy „erő”, amelyiket az ember önkényesen be- és kikapcsolhat, vagy ami felett rendelkezhet. Ez soha de soha nem így van! A Szent Szellem – amint az Atya és a Fiú is – egy tökéletes, örök és isteni személyiség, aki kijelentheti magát az ember személyiségének, és ezt meg is teszi. Ezt a tényt a Szentírás egészen a részletekig menően a legpontosabban le is fekteti, ahogyan a következő felsorolásból minden további nélkül felismerhetjük:

1. A Szent Szellem neve isteni személyiségként jelenti ki őt

A Szent Szellem

- Isten Szelleme (Róm 8,9.14)
- Jézus Krisztus Szelleme (Róm 8,9)

- a Fiú Szelleme (Gal 4,6)
- az Úrnak a Szelleme (2Kor 3,17)
- Jahvének a Szelleme (Ézs 11,2)
- az urak Urának Szelleme (Jahve/Adonáj, Ézs 61,1)
- az Atyának a Szelleme (Mt 10,20)
- a Mindenhatónak a Szelleme (Jób 32,8)
- az „én”, vagyis a Seregek Urának Szelleme (Zak 4,6)

2. A Szent Szellem olyan tulajdonságokkal bír, amelyek jellemzik az Ő személyiségét

A Szent Szellemnek

- akarata van (1Kor 12,11)
- úgy beszél, mint egy személy (Csel 10,19; 8,29)
- értelme, gondolatai és véleménye van (Róm 8,27)
- szeretet és jóság lakik benne (Róm 15,30; Neh 9,20)
- szolgálatra küld ki (Csel 13,2-4)
- leleplezi (megbünteti) a bűnt (Jn 16,8)
- emlékeztet (Jn 14,26)
- terem (Mt 1,18) és bizonyosságot tesz (Jn 15,26; Róm 9,1)
- beszél, hall és elvezet minden igazságra (Jn 16,13)
- tanít és megjelent (Jn 16,14; 1Kor 2,13)
- tilt, akadályoz és nem enged (Csel 16,6-7)
- elmozdít/eltávolít (Csel 8,39)
- kutatja az istenség mélységeit (1Kor 2,10)
- felsegít gyengeségeinkben (Róm 8,26)
- esedezik értünk, hívőkért (Róm 8,26)
- fohászodik (Róm 8,26)
- elhív (pl. véneket és püspököket, Csel 20,28)

3. A Szent Szellem rendelkezik az Atya Isten és a Fiú Isten összes tulajdonságával

A Szent Szellem

- az örök Szellem (Zsid 9,14)
- a bizonyágtévő szentség Szelleme (Róm 1,4)
- a Szent Szellem (Jn 14,26)
- a fiúságnak/gyermekségnek a Szelleme (Róm 8,15)
- a jó Szellem (Zsolt 143,10)

- a bölcsesség Szelleme (Ézs 11,2)
- az értelem Szelleme (Ézs 11,2)
- a tanács Szelleme (Ézs 11,2)
- az erő Szelleme (Ézs 11,2)
- az ismeret Szelleme (Ézs 11,2)
- az Úr félelmének Szelleme (istenfélelem, Ézs 11,2)
- az igazság Szelleme (Jn 14,17; 15,26; 16,13)
- a kegyelem Szelleme (Zak 12,10)
- az imádság Szelleme (Zak 12,10)
- az élet Szelleme (Róm 8,2; Jel 11,11)
- a hit Szelleme (2Kor 4,13)
- az erő Szelleme (2Tim 1,7)
- a szeretet Szelleme (2Tim 1,7)
- a fegyelem/józság Szelleme (2Tim 1,7)
- a dicsőség Szelleme (1Pt 4,14)
- a kijelentés Szelleme (Ef 1,17)
- az imádat Szelleme (Zak 12,10; Jn 4,22)
- a jövődőlés Szelleme (Jel 19,10)
- az ítélet Szelleme (Ézs 4,4)

4. A Szent Szellem mint személy lép az ember elé

- Az ember megszoríthatja a Szent Szellemet (Ef 4,30) – megszorítani csak egy *személyt* lehet.
- Lehet hazudni a Szent Szellemnek (Csel 5,3) – hazudni azonban csak egy *személynek* lehet.
- Lehet káromolni a Szent Szellemet (Mt 12,31) – káromolni azonban csak egy *személyt* lehet.
- Lehet ellenállni a Szent Szellemnek (Csel 7,51) – ellenállni azonban csak egy *személynek* lehet.
- Meg lehet kísérteni a Szent Szellemet (Csel 5,9) – megkísérteni csak egy *személyt* lehet.
- Lehet megcsúfolni a Szent Szellemet (Zsid 10,29) – megcsúfolni azonban csak egy *személyt* lehet.
- Lehet dacolni a Szent Szellemmel (Ézs 63,10) – dacolni azonban csak egy *személlyel* lehet.

A fenti pontok nem tartalmazzak részletes tanítást a Szent Szellemmel kapcsolatban (pneumatológia), hanem csak röviden utalnak arra, hogyan tesz

bizonyosságot a Szentírás Isten Szent Szelleméről. A felsorolásból meggyőzően kiderül, hogy a Szent Szellemnek saját személyisége van, és mint ilyen, kapcsolatba lép az emberrel. Ugyanis csak a Szent Szellem személye képes odavezetni az ember személyét Istennek, az Atyának a személyéhez és Isten Fiának személyéhez!

4. FEJEZET A SZELLEM EGYSÉGE ISTEN FIÁBAN

A Szent Szellem, mint Isten saját maga is, számunkra, halandó emberek számára láthatatlan, hogy mégis fogalmat alkothassunk a Szent Szellem lényéről és működéséről, a Biblia példázatokban, szimbólumokban és más kifejezési formákban írja le Isten Szent Szellemét. Ezek a leírások újra meg újra világossá teszik számunkra azt a tényt, hogy a Szent Szellem örökkévaló Isten, azaz büntelen, tökéletes és érinthetetlenül szent, mint Isten maga. A Szent Szellem tökéletessége a hetes szám tökéletessége által is kifejezésre jut. Így a Szent Szellem az Ézsaiás 11,1-2-ben a maga hétszeres munkálkodási területe szerint jelenik meg, mint

1. az Úr Szelleme
2. a bölcsesség Szelleme
3. az értelem Szelleme
4. a tanács Szelleme
5. az erő Szelleme
6. az ismeret Szelleme
7. az Úr félelmének Szelleme.

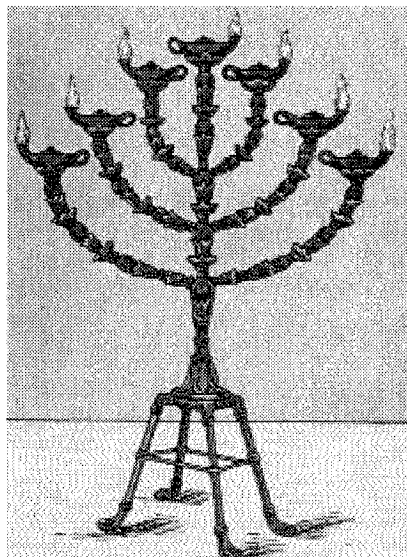
A Jelenések 1,4; 3,1; 4,5 és 5,6 versekben is a hét lámpás és Isten hét Szellemének egységében kerül leírásra a Szent Szellem, amelyek Isten trónusa előtt égnek, és ugyanakkor Isten Bárányának hét szemét is jelentik. A Zakariás 4,10 is beszél erről a hét mécsesről.

A Bibliában a hetes szám mindig a Szent Szellem teljességét és egységét világítja meg, amelyik hét különböző módon fejti ki hatását. Már az ószövetségi templomban megjelenik a hétkarú lámpatartó, a menóra, mint az egyetlen és tökéletes világosság, ami a szentélyben világíthatott. A hétkarú lámpatartót egy talentum (kb. 50 kg) színaranyból verték a mesterek, pontos minta alapján, amit Mózes a Sínai-hegyen látott (2Móz 25,31-40). Isten megmutatta ott neki a hétszeresen hatását kifejtő Szent Szellemnek a mintaképet a mennyben, – és Mózes elkészítette a földön egy hétkarú arany lámpatartó mását. Azt, hogy Mózes a mintaképben a Szellem abszolút valóságát látta, és aztán Isten parancsára a másolatban a földön szemléltette, világosan felismerjük a Jelenések 1,4 és 4,5 versekből. Kétszer olvasható ott, hogy „Isten hét Szelleme, akik trónusa előtt vannak”. Mózes a Szent Szellemnek ezt a való-

ságát tehát a mennyben látja, és a hétkarú lámpatartó formájában ábrázolja. Mivel azonban a Jelenések 3,1 és 5,6 szerint a felmagasztalt Krisztus maga is rendelkezik Isten hét Szellemével, a János 8,12-ben úgy jelenik meg ezen a földön közöttünk, emberek között, mint a világ Világossága. A Szent Szellem így teljes egységben van Isten Fiával, mint ahogy Isten Szelleme tökéletes egységben van az Atyával. Meg van ugyanis írva, hogy „az Isten Szellem!” (Jn 4,24). Csak a Szent Szellem által tudjuk felismerni a Szent Szellem lényét és tevékenységét. Egy hamis szellem viszont azonnal arról ismerhető fel, hogy lénye és tevékenysége nincs összhangban a Bibliával.

Ha az Ézsaiás 11,1-2 felé fordítjuk a figyelmünket, felismerjük a Szent Szellem egységét a Fiában. Isten Fia a hajtás és vesszőszál, aki mint Messiás, Dávid gyökeréből és Isai törzsökéről sarjad ki. Azonban mint Messiás, a Szent Szellem teljességével kenetett meg, ezért dicsőséges neve: a Felkent (héber: Messiás, görög Khrisztosz, latin Christus, magyar Krisztus).

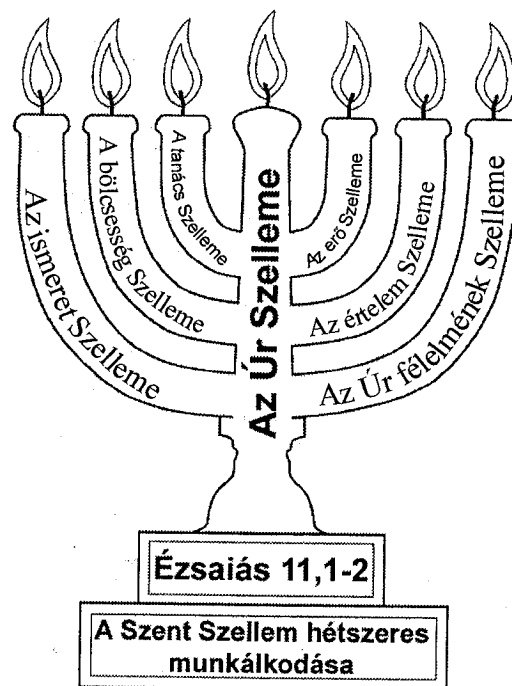
Mivel a görög szövegben ott található a határozott névelő „a” Krisztus előtt, a német Elberfeldi-fordításban mindig „a Krisztus” fordul elő, ami a latin nyelvi értelmezés szerint nehézkesen hangzik. Vagy azt mondjuk: a Messiás, vagy azt: Krisztus. Az Úr Jézus dicsőséges neve mindig „Krisztus”, a Jé-

3. ábra: A hétkarú gyertyatartó
– a Szent Sátorban és a Templomban
– 50 kg aranyból készült

4. ábra: A hétkarú gyertyatartó
Izrael állam címerében

5. ábra:
A Szent Szellem
hétszeres munkálkodása
Ézsaiás 11,1-2 szerint

zus név viszont az Ő megalázkodásának a neve, mint a Megváltó a földön. Az Ézsaiás 11,1-2-ben úgy jelenik meg a Messiás, mint a Szent Szellem hétszeres munkálkodása által Felkent, akin az Úr Szelleme nyugszik.

Ha ábrázolni akarnánk (lásd: 5. ábra), a hétkarú lámpatartó középső tengelye Isten Szellemét, magát az Úr Szellemét ábrázolja. A lámpatartó három karja jobbra és balra, a Szent Szellem tevékenységét szemlélteti. Három kar mint a bölcsesség, az értelem és a tanács Szellemét mutatja be. A másik három kar ábrázolásában a Szent Szellem erő, ismeret és az Úrnak félelme (tehát az istenfélelem). A Szent Szellem hatása ránk, emberekre irányul, akik hiszünk, ill. hinni akarunk Krisztusban és Istenben. Emellett a Szentírás kijelentése Isten Szelleméről mindig a Szent Szellem önmagáról való kijelentése, azonban sohasem a Szellem öncélja vagy öntükrözése ez. Nem, mert a kijelentés a Szent Szellem lényéről és művéről egyes-egyedül miéértünk történik!

Tehát Isten kizárólag az Ő Fia személyén és művén, a kereszten beteljesített megváltásán keresztül, dicsőséges feltámadásán, győzedelmes mennybemenetelén és a Szent Szellem kiárasztásának művén keresztül találkozunk velünk. Ugyanis csak a Szent Szellem által lakik a szívünkben Krisztus (Ef

3,16-17). A Szellem teljessége tehát magában Isten Fiában van, akinek Isten nem mértékkal mérve adta a Szent Szellemet (Jn 3,34-35), hanem egészen és teljesen. Az Ézsaiás 11,1-2 szerint a Szent Szellemnek ez a teljessége Krisztuson, a Messiáson nyugszik. Az Ézsaiás 61,1-2a szerint Krisztus a Szellem által Felkent, aki elhozza a szabadítás kegyelmének esztendejét. A kapcsolat közöttünk emberek és Krisztus, a mi Üdvözítőnk között csak a Szent Szellem által történik, aki által belekereszteltettünk a Krisztus Testébe (1Kor 12,12-13). Ez egy szellemi összeköttetés, ill. egy szellemi egység. És mivel a Szent Szellem csak *egy* (Ef 4,4), ebben az *egy* Szellemben és *egy* Testben vagyunk, *egy* hitünk van a mi *egy* Urunkban (Ef 4,5), ami ismét csak az *egy* Istenhez és Atyához vezet bennünket (Ef 5,6). Krisztus ugyanis a Szent Szellem által fogantatott és született (Lk 1,31-33). Ahogyan a Szent Szellem büntelen, úgy az Isten Fia is büntelen. Ő büntelenül élt ezen a földön, és kijelentette a láthatatlan Isten dicsőségét (sekináh). Nyilvános fellépése során, mint Messiásra, a Szent Szellem egy galamb alakjában jött el Isten Fiára, és újólaj felszentelte csodálatos messiási hivatalára. Így Isten Szelleme teljesen átjárja Krisztust. Ahogyan a hétkarú lámpatartó a Szent Szellem hétszeres hatását ábrázolja az Ézsaiás 11,1-2 és a Jelenések 1,4; 3,1; 4,5; 6,5 szerint, úgy hat a Szellemnek ez a teljessége Krisztusban, az örökké tökéletes Isten Fiában. Ezért mi is tökéletesek vagyunk Őbenne, és Őáltala eljutunk a teljességhez (Kol 2,10). Amit a hétkarú gyertyatartó külsőképpen szemléltetni akar, az a legbensőbb, örök, halhatatlan, támadhatatlan (szent), isteni és mennyei valóság. Ezért érvényes korlátozás nélkül, amit Pál apostol a római és a korintusi gyülekezeteknek ír:

„Akiben nincs Krisztus Szelleme, az nem az övé!” (Róm 8,9), valamint:
 „Senki sem mondhatja: 'Jézus Úr', csakis a Szent Szellem által” (1Kor 12,3).

A Szent Szellem egysége a Zakariás 4 szerint

Az eddigi fejtegetésekből világossá vált, hogy Isten kijelentése a Szent Szellem által, az Atyának és a Fiúnak a teljes egységében történik, és ez Isten megváltott gyermekeinek Istennel való teljes egységét munkálja. Isten minden kijelentése csak értünk, emberekért történik, hogy egyre többet ismerjünk meg a láthatatlan Istentől. Minél inkább ki tudja magát jelenteni Isten rajtunk és bennünk, annál inkább átfőrmálódunk az Ő képére (2Kor 3,17-18), azaz egyre inkább teljes egységben leszünk Istennel (Jn 17,20-23; Ef 4,3-6). Ez a Zakariás 4,1-14-ben is kifejezésre jut:

„Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellememmel! – mondja a Seregek Ura” (Zak 4,6).

E prófécia alapja ismét a hétkarú gyertyatartóban van, amelyiknek héber elnevezése „menóra”. Ennek a hétkarú gyertyatartónak a jelentőségével már részletesen foglalkoztunk.

A Zakariás 4,1-14-ben most a hétkarú gyertyatartóhoz egy próféta kiegészítés járul: a két olajfa, melyek a gyertyatartó jobb és bal felén állnak. Az Újszövetségben ennek a próféciának a beteljesedése van leírva (Róm 11,16-24; Jel 11,4). A két olajfa elnevezése pedig „az olaj fiai” is. Ebben a kiegészítő próféciában újra fel lehet ismerni az egységet a Teremtő és a megváltott teremtmény között, Isten és Isten gyermekei között, akik Szent Szellemét a szívükben hordozzák. Ugyanis egyrészt a hét lámpa a lámpatartón csak az által az olaj által ég, amit az olajbogyóból, az olívbogyóból, az olajfa terméséből sajtolnak; másrészt a Róma 11,16-24-ben maga az olajfa, Istennek egy organikus üdvtörténeti tevékenységként kerül megnevezésre, a mi megváltásunkra. Emellett, a Róma 11,16-17 szerint, ennek az isteni olajfának a gyökerei egyértelműen Isten üdvtörténeti cselekvését jelentik, Ábrahámmal, Izsákkal és Jákóbbal, mivel ez a három ősatya kapta meg a közvetlen kijelentést és ígéretet a Messiásról és a világ Megváltójáról (lásd: 1Móz 12,1-3; 13,14-18; 18,18; 22,16-18; 26,2-4; 28,13-15).

Az olajfa törzse: Isten üdvtörténete Izráel tizenkét törzsével, minthogy Isten áldása átment közvetlenül a tizenkét törzsre (1Móz 49,1-28; 5Móz 33,1-29). Mint vad olajfaágak oltattunk be, mint hívók a pogányok és a népek közül ebbe a szelíd olajfába, és ezáltal részeseivé váltunk az Istennel és a Krisztussal való szerves és szellemi egységnek. A két olajfa a Zakariás 4,1-14 szerint egyértelmű prófécia ezzel kapcsolatban, ezért vannak a lámpatartó mellett ábrázolva. A Róma 11,16-24-ben a hétkarú lámpatartó nem kerül megnevezésre, mert ott már a Zakariás 4,1-14 szerinti beteljesedés ismerhető fel. Az Isten és az Ő népe közötti egység a Szent Szellemben teljesen és maradéktalanul megvalósult.

Azt, hogy Zakariás már próféta módon jelzi ezt az egységet, fel lehet ismerni a 4,6-ból. A templom újra felépítése és Izráel népének, mint Isten választott népének helyreállítása, nem hadviselő seregek és emberi erő által történik, hanem csak a Szent Szellem belső munkálkodása által. Isten csak a Szent Szellem által egy az Ő népével, Izráellel. A Szent Szellem nélkül nincs egység Isten és az Ő népe között. Ezért vár a hívó maradék Izráelben, mind az Ószövetségben, mind pedig az Újszövetségben a Szent Szellem kitöltésére. Már Mózes így sóhajtott: „Bárcsak az Úr egész népe próféta volna, és nekik is adná Szellemét az Úr!” (4Móz 11,29). A tizenegy tanítvány is megkér-

6. ábra: A Szent Szellem egysége bemutatva a Zakariás 4,6-ban két olajfa (olajág) között

dezte az Üdvözítőt a mennybemenetel hegyén, hogy a Szent Szellem kitöltésének idején újra helyre fogja-e állítani Izráel királyságát (Csel 1,4-7). Amikor a zsidó „hetek ünnepe” alkalmából, amit mi a görög eredetű „pünkösöd” szóval nevezünk meg, végül a Szent Szellem a maga teljességében leszállt a mennyből, Isten Szelleme nem a templomot töltötte be Jeruzsálemben, hanem a bűnbánatra kész izráelitákat, akik hittek a megfeszített és feltámadott Úrban (Csel 2,1-47). Ez az első 3000 zsidó képezte akkor a teljes egységet Istennel. Később jöttek még hozzájuk a samaritánusok és a pogányok, a Csel 8 és 10 leírása szerint.

S ez máig így maradt. Csak a bűnbánatra kész zsidók és pogányok – és csak ők (!) – nyernek Szent Szellemet, csak ők lesznek Isten gyermekei, ők az olajágak a szelíd olajfán (Róm 11,16-24), akik teljesen egyek Istennel. Más-keppen nem érhető a Zakariás 4,1-14, mert a Biblia mindig ilyen módon beszél a Szent Szellem egységéről.

Zakariás 4 és Róma 11: Prófécia és beteljesedés

A Zakariás 4,1-14 megvizsgálása során ismét maradjunk a bevált alapelvnel: „A Bibliát a Bibliával kell magyarázni.” Így mutatja be Zakariás próféta mind a 14 versben Izráel népének, mint az Úr választott népének helyreállítását. A Jelenések könyve is Istennek a Gyülekezettel, Izráellel és a föld népeivel való üdvterve befejezéséről beszél. A Zakariás könyve és a Jelenések könyve, az Ó- és Újszövetség összevetése során rögtön fel lehet ismerni a próféciaát és a beteljesedést. A Római levélben Pál apostol is teljesen ennek a szellemi vonalvezetésnek az értelmében ír. Így Pál átveszi a két olajfa próféciaját a Zakariás 4-ből a maga fejtegetéseibe a Róma 11-ben, és egyértelmű szavakkal írja le Izráel népének újra elfogadását. A Róma 9-ben az apostol Izráel népe kegyelmi kiválasztásáról beszél. A Róma 10-ben fájjalja, hogy Izráel nem ismeri fel Istennek ezt a kiválasztását, és ezért nem is akarja elfogadni. A törvényt a maguk erőfeszítéseiből akarják betölteni, hogy saját erejükből üdvözüljenek. A Róma 11-ben Pál apostol eljut a kijelentés célpontjához, amikor is az isteni dimenzióban mutatja fel a választott nép történeti útját és ítéletének útját: mindig lesz egy maradék Izráelből, amelyik üdvözül (Róm 11,1-10), Isten soha, de soha nem vetette el az Ő népét (Róm 11,11-24), hanem a nép vetette el Istenét, és a hitetlenség által kitörött a szelíd olajfából (Róm 11,17-23). Végül azonban, a Messiás eljövetelekor egész Izráel üdvösséget nyer (Róm 11,25-36).

Vajon miért használja az apostol a Róma 11,16-24-ben a szelíd olajfának ezt a szellemi kifejezőmódját? Miért hivatkozik az olajfa szellemi képével a Zakariás 4,1-14-re? Azért, mert Pál meg akarja értetni a szellemi egységet Isten és az Ő népe között, ami csak a Szent Szellem által lehetséges. Mivel Izráel népe még mindig megmarad a hitetlenségben (Róm 11,20-23), Isten nem tudja helyreállítani népével a szerves egységet. Ezért szórattott szét Izráel a világ népei közé. Akkor azonban, amikor eljön a Sionról a Megváltó, egész Izráel üdvözülni fog (Róm 11,25-32). Amikor az egész nép őszinte bűnbánatot tart, Isten ki fogja árasztani népére a kegyelem és imádság szellemét (Zak 12,10-14), és új szívet és új szellemet ad nekik (Ez 36,25-27). Nem más, mint az Úr Jézus maga hivatkozik az Ezékiel 36,25-27-re, és mondja az idős írástudónak, Nikodémusnak, mint a mesternek (tanítónak) Izráelben: „Neked új-já kell születned, – víztől és Szellem által” (Jn 3,1-10).

Az első jeruzsálemi pünkösöd óta, szerte a világon hirdették ez a „jó hír”, hogy újjá kell születnünk, hogy örök üdvösséget nyerjünk. Legyünk zsidók vagy pogányok, izráeliták vagy idegen népek, teljesen mindegy, kik is vagyunk: csak a Szent Szellemben újjászületés által lehetünk az élő Isten gyer-

mekeivé, és juthatunk egyszer a mennyekbe. Ha elgondolkodnánk rajta egy kicsit, hogyan jöttünk tulajdonképpen erre a világra, világossá lenne számunkra, hogy közülünk mindenki csak a földi születés által jött erre a földre. És hogyan akarunk a mennybe jutni? Csakis az örök születés által a Szent Szellemben! Az Isten Szelleme által történt újjászületés nélkül lehetetlen a mennybe jutni, hogy beléphessünk Isten örök világába. Így ábrázolja a két olajfa a Zakariás 4 szerinti hétkarú gyertyatartóval ugyanazt, mint a Róma 11-ben említett olajfa, vagyis az örök, szerves és szellemi egységet Isten és az ember, Isten és az Ő népe, az ÚR és az Ő megváltottai között.

Zakariás 4 és Jelenések 11: Prófécia és beteljesedés

A Zakariás 4-ben és a Jel 11-ben is megtaláljuk ezt a proféciát és a beteljesedést. A lámpatartóval való egység bemutatására a Zakariás 4-ben a két olajfa úgy is megnevezésre kerül, mint az olajfa két ága, vagy a két felkent (Zak 4,14). A Jelenések 11,4-ben úgy jelenik meg ez a két olajfa, mint a végidők két tanúja, amelyben Izráel népe az antikrisztusi idők nagy nyomorúsága által megtisztul és megőriztetik. Mindkét szövegben egybehangzóan az olvasható, hogy a föld (minden ország) Uránál (vagy Ura előtt) állnak. Ez a két olajfa a Jelenések 11,4-ben is úgy jelenik meg, mint a két gyertyatartó. A csodák alapján, amelyek e két tanú által történni fognak a végidőben, sok írásmagyarázó Mózeset és Illést látja, nem utolsósorban azért, mert Mózes és Illés is megjelent az Úr Jézus Krisztussal a megdicsőülés hegyén (Mt 17,1-8; Lk 9,28-36). Ez a magyarázat sok bibliaolvasót meggyőz, ennek ellenére kérdésesnek kell tekinteni, mivel Mózes és Illés is halandó ember volt, akiket egykor anyjuk szült. Hogyan élhetnek akkor még egyszer, mint emberek a földön, akiket megölnék, feltámadnak, és a mennybe mennek? A Biblia nem ismeri ezt a távol-keleti, indiai újjászületési tanítást (reinkarnáció), ezért azt határozottan el kell utasítani.

A Zakariás 4 és a Jelenések 11 szövegei sokkal inkább arról a szellemi egységről beszélnek, amit a Szent Szellem munkál. Ilyenkor mindig Isten cselekvéséről van szó, az Ő népe, Izráel újra feltámadása és helyreállítása érdekében. Továbbá pedig arról, hogy a pogány népek közül mi is szellemi módon, a szívünkben feltámadunk és bevezettetünk az Istennel való egységbe (vö. Ef. 1,19-től 2,22-ig), amit a szelíd olajfa képében láttunk a Róma 11,16-24-ben. A Jelenések 11,1-12,17-ben azonban egyértelműen Izráel népe megtisztulásának útjáról van szó a végidőben. És pontosan itt avatkozik be a két tanú, akik azonosak a két olajfával. Mindketten a föld Uralkodója előtt áll-

nak, Isten trónjától indulnak el, és a végidőben kifejtik működésüket a földön. A két olajfa jelzi és munkálja a hívőknél az Istennel való egységet. A Jelenések 11 és 12-ben ezek a Izráel népéből valók, akik hisznek, és készek a bűnbánatra (Zak 13,8-9).

Ennek értelmében a két olajfa a hétkarú gyertyatartóval a Zakariás 4,14-ben vagy különleges mennyei lényeket jelent, vagy utalás arra, hogy Isten Szelleme az Ószövetségben Izráel népéből, az Újszövetségben pedig a népek közül vezeti a maga népét Istennel és Krisztussal egységbe (1Kor 12,12-13). Ugyanis csak az Izráelből és a Gyülekezetből való megváltottak, a „fiak” és „felkentek” (Isten Szent Szellemével felkentek) kapták meg a Szent Szellem olaját, és gyökereznek Istenben, mint a fák (Zsolt 1,3; 92,13-15; Jer 17,7-8; Róm 11,16-24; Kol 2,7). Így a két olajfa jelenthetné Izráelt és a Gyülekezetet, ami a legvilágosabban összhangban volna a Biblia teljes kijelentésével.